

ale nikoliv právní, a zjistiti podmínky náhrady škody může kdykoliv později ve sporu o plnění. Okolnosti, jimiž žalobkyně odůvodnila žalobu určovací, neopodstatňují právní zájem na brzkém určení právního poměru a proto žaloba určovací nemůže obstáti. Dovolatelka sama odňala určovací žalobě podklad, připustivši, že by mohla sice již toho času podati žalobu o plnění náhrady škody, ale uvádí, že ta škoda, kterou utrpěla kromě onemocnění, jest tak malá, že nepřesahuje 50 až 60 Kč, a že nemůže býti nucena, aby vedla bagatelní spor, v němž opravné prostředky jsou omezeny (§ 501, 517 c. ř. s.), a jenž by měl předurčující význam i pro ostatní její nároky. Při tom přehlíží, že i ve sporu, projednávaném dle zásad řízení ve věcech nepatrných, mohla by učiniti mezitímní návrh určovací ve smyslu § 236 c. ř. s., jehož přípustnost není vázána na osvědčení právního zájmu na brzkém určení, a zájem na určení mohla by v řízení před okresním soudem oceniti částkou do 5.000 Kč, takže by mohla tímto zákonným způsobem docílití toho, oč se pokusila samostatnou žalobou určovací, kterou však neopodstatnila ve smyslu § 228 c. ř. s. Již z tohoto důvodu bylo žalobu zamítnouti.

Čís. 12289.

Byly-li při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně vydraženou nemovitost porušeny velicí předpisy zákona, přísluší i dlužníku právo k rekursu i k dovolacímu rekursu, byly-li tím dotčeny jeho zájmy.

Jde o porušení velicího předpisu § 216 čís. 4 ex. ř., byly-li vymáhajícímu věřiteli přikázány útraty rozvrhového řízení, ač pro ně nebyla zřízena zvláštní jistota za vedlejší závazky.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 749/32.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud prvního státního soudu knihovní věřitelce firmě Josef K. útraty rozvrhového řízení, ač pro ně nebyla zřízena jistota. K rekursu dlužníka rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu dlužníka a změnou usnesení rekursního soudu změnil rozvrhové usnesení prvního soudu v ten rozum, že nepřikázal firmě Josef K. útraty rozvrhového řízení.

Důvody:

Dovolacím rekurssem napadá dlužník usnesení rekursního soudu, pokud jím bylo potvrzeno rozvrhové usnesení prvního soudu, přikazující na dalších určených útratách 228 Kč 60 h firmě Josef K. s odůvodněním, že podle § 234 ex. ř. nelze hleděti k rekursním vývodům dlužníkovým proti rozvrhovému usnesení prvního soudu, doličujícím, že se tyto přisouzené útraty týkají přihlášky a účastenství v rozvrhovém řízení, poněvadž podle protokolu o rozvrhovém roku ze dne 19. března 1932 nebyl proti přihlášce této firmy podán odpor, ač bylo věcí dlužníka, by

svou námitku uplatnil při tomto roku odporem. Dovolací rekurs jest opodstatněn. Jak z vývodů dovolacího rekursu vyplývá, cítí se dlužník stížen tím, že příkázáním 228 Kč 60 h firmě Josef K. byly porušeny velící předpisy § 216 ex. řádu v jeho neprospěch. Z nejvyššího podání případně totiž dlužníku zbytek — jako hyperocha —, jež se vyloučením napadených nároků ještě zvýší, takže jest dlužník osobou, jež rozvrhem nejvyššího podání byla dotčena a přísluší mu právo k rekursu proti rozvrhovému usnesení i k dovolacímu rekursu pro porušení velících předpisů o rozvrhu nejvyššího podání. Při tom jest zdůrazniti, že tu nebylo dohody oprávněných osob podle druhého odstavce § 214 ex. ř. Udělením příklepu se končí vlastní exekuční řízení, v němž jest dlužník stranou, a následující řízení má povahu řízení nesporného, v němž dlužníková osoba ustupuje do pozadí, pročez nelze útraty, vzniklé vymáhajícímu věřiteli v tomto řízení, považovati za způsobené dlužníkem a nepřísluší jim stejná přednost s jistinou knihovně vloženou podle ustanovení odst. (2) § 216 čís. 4 ex. ř., leč by pro náklady ty jako vedlejší závazky zřízena byla zvláštní jistota, čehož však v tomto případě nebylo. Příkázání těchto útrat 228 Kč 60 h firmě Josef K. odporuje tudíž velícímu předpisu § 216 čís. 4 ex. ř. (Srov. sb. n. s. 3386, 3702, 3703, 4934 a vídeň. jud. č. 201.)

Čís. 12290.

Úmluva mezi republikou Československou a královstvím Italským o vykonatelnosti rozsudků ve věcech občanských a obchodních (čís. 127 sb. z. a n. na rok 1926).

V řízení o povolení exekuce na základě rozsudků italských soudů nemůže býti zavedeno tuzemským soudem delibachní řízení. Stalo-li se přece tak, jest toto řízení i usnesení na jeho základě vydané zmatečné.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 1068/32.)

K r a j s k ý s o u d c i v i l n í v P r a z e přiznal rozsudkům obchodního a námořního soudu v Terstu po provedeném delibachním řízení vykonatelnost a povolil na základě nich exekuci. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením a vrátil věc soudu první stolice, by rozhodl znova o návrhu bez předchozího řízení.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice založené na nicotném předchozím řízení. Usnesením ze dne 3. února 1932 nařídil soud rok k provedení delibachního řízení, přijal písemné prohlášení povinné strany k exekučnímu návrhu, jednal se stranami ústně, prováděl důkazy a rozhodl usnesením především v ten rozum, že se rozsudkům italských soudů přiznává vykonatelnost, a že se podle